

sikkerhedspolitik, høre deres bekymringer. Jeg har været heldig, bl.a. i Moskva, hvor vi diskuterede udvidelsen af NATO, hvor vi diskuterede sikkerhedspolitik i Europa, at høre på politikere fra de tre baltiske lande, fra Polen, fra Ungarn, fra Tjekkiet, fra Rumænien – det er dem, jeg lige kan komme i tanke om her og nu – og jeg har hørt deres bekymring for, hvad det er, der sker. Jeg har hørt deres bekymring for, hvad der nu sker ved de næste russiske valg. Hvis nu – og dette er sagt i efteråret 1995 – kommunisterne og nationalisterne kommer i flertal i Dumaen, hvad sker der så ved præsidentvalget?

Jeg vil godt gøre nogle opmærksom på, at det skete. I Dumaen sidder der et flertal af kommunister og nationalister, og hvis der er nogen, der gider høre efter, hvad det er, de siger, så taler de om, at de skal have storheden tilbage til det russiske folk, at de skal sikre det nære udlænd, fordi det er dér, de russiske minoriteter bliver truet af denne her forfærdelige udvidelse af NATO. Jamen det er den slags tale, der er. Jeg har aldrig hørt en eneste russer i Rusland eller en russisk parlamentariker udtale sig om deres egne minoritetsgrupper, om deres egne nationale problemer inden for eget lands grænser, men de taler utrolig meget om de russere, som de selv har placeret uden for deres eget lands grænser. Det er i virkeligheden det, vi taler om.

Hvad har NATO så gjort? Ja, man har foreslået Partnerskab for Fred. Man er gået så langt, som det overhovedet var menneskeligt muligt. Jeg husker godt, hvad polakkerne og de baltiske politikere sagde, dengang man sagde: I kan få Partnerskab for Fred i første omgang. De sagde: Hvad er det for en narresut? Det bliver jo ikke til noget. I tør ikke give os medlemskab, det er bare en narresut.

I dag erkender de, at det en måde at bevise på, at man vil overholde de regler og de betingelser, der er for at blive medlem af NATO. De gør deres alleryderste for at komme op til den standard, som vi forlanger i NATO, og den er høj, og det skal den være, for der skal være menneskerettigheder, der skal ske overholdelse af menneskerettighederne, der skal være ordentlig kontrol med det militære apparat, selvfølgelig, og alle de andre ting, som er blevet nævnt så mange gange heroppefra.

Men de gør deres bedste. De vil pinedød ikke risikere at stå i et tomrum, hvis Rusland buldrer derudad igen, og jeg tør godt sige det. Jeg har ikke så mange diplomatiske følelser, at jeg ikke

tør sige, hvor en eventuel fjende kan komme fra, hvis det går galt. Selvfølgelig håber jeg, at det ikke går galt, selvfølgelig håber jeg, at demokratiet også vil vinde i Rusland, og at det alt sammen kan blive fred og fordragelighed; men jeg er også hundrede procent sikker på, at hvis ikke vi er forberedt på det værste, så går det galt.

NATO's udvidelse hvornår? Ja, der er ingen, der er i tvivl om, at der sker en masse forarbejde her i 1996, og jeg tror såmænd også, at de fleste af os er ganske enige om, at det ville være lykken, hvis man er kommet så langt i 1997, at man kunne komme til en ende eller komme til at få sat navne på landene og få dem med, så man kan få givet det sikkerhedsnet til de lande, der har kæmpet så hårdt for at slippe for at blive holdt under det åg, som de var under før i tiden.

Jeg er utrolig glad for, at Partnerskab for Fred har udviklet sig, som det har gjort. Indrømmet, jeg var også skeptisk i begyndelsen, men vi ser i dag, at Partnerskab for Fred bliver brugt, og et af de bedste eksempler, som også er nævnt her i dag, er faktisk i Bosnien-Hercegovina, i Tuzla-området, hvor de danske soldater arbejder sammen med ikke blot de baltiske og de polske soldater, men sandelig også dem fra de neutrale lande og også dem fra Rusland og USA.

Jeg håber på, at det vil blive til det bedste. Jeg håber virkelig på, at de vil finde ud af, at det er en måde at lave sikkerhed for Europa på; men vi skal også være opmærksom på, at det i virkeligheden er en meget afgørende prøve, ikke blot for ansøgerlandene, men sandelig også for de lande, der står udenfor – her tænker jeg selvfølgelig på Rusland.

Jeg skal til sidst sige, at Fremskridtspartiet efter denne svada selvfølgelig ikke kan stemme for den af Enhedslisten foreslåede dagsorden.

Jeg vil til gengæld udtrykke det bedste håb for, at udenrigsministeren og forsvarsministeren får gennemført alle de undersøgelser, der skal til, for ansøgerlandene her i 1996, således at vi, når vi har fået overstået det russiske præsidentvalg, kan komme i endelige forhandlinger og kan få startet udvidelsen af NATO, Europas sikkerhedsnet, tidligst muligt i 1997.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er selvfølgelig helt i orden, at Enhedslisten rejser en debat som denne, også selv om vi jo for ganske nylig har debatteret NATO's udvidelse. Det er selvfølgelig o.k., bl.a. fordi det også giver mig en anledning til at erklære mig fuldstændig uenig med Enhedslisten og såmænd også med